

Arrest

nr. 266 125 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 augustus 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEETERS, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 25 juli 2019 samen met haar partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 juni 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.3. Verzoekster diende op 7 juli 2021 samen met haar partner een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 augustus 2021 een beslissing waarbij de in punt 1.3. vermelde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 10 augustus 2021 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoekster werd hiervan op 21 augustus 2021 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B.(…), I.(…)

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: Tanger

Nationaliteit: Marokko

+ kind: B.(…) K.(…), R.(…); °(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Het verzoekschrift werd door verzoekster enkel ingediend in eigen naam. Uit de loutere vermelding van haar minderjarige dochter in de aanhef van het verzoekschrift blijkt niet dat zij de vordering tevens wenste in te dienen in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarig kind B. K. R.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 74/13, 74/14, §3 en 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster voert tevens ‘machtsmisbruik’ aan. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“Eerste onderdeel,

Er wordt een termijn gegeven van 30 dagen om het grondgebied te verlaten.

De beslissing vermeldt geen wettelijke grondslag voor het verlenen van deze termijn.

Zelfs zo zou aanvaard worden dat de beslissing in verband met de termijn steunt op artikel 74/14 vreemdelingenwet, dan nog dient aangetoond te worden op grond van welk onderdeel van artikel 74/14 vreemdelingenwet, de afwijking steunt.

Reeds om die reden dient de beslissing vernietigd te worden daar ze de formele motivering schendt.

Tweede onderdeel,

Zelfs zo er toepassing zou kunnen gemaakt worden van één van de mogelijkheden van artikel 74/14 vreemdelingenwet moet die afwijking op zich gemotiveerd worden.

Vermeld artikel bepaalt immers dat er van de termijn van dertig dagen 'kan' van afgeweken worden, zodat het om een discretionaire bevoegdheid gaat en niet om een verplichte toepassing. Deze discretionaire bevoegdheid vereist een concrete, specifieke en afdoende motivering. Dit is niet het geval. De beslissing hanteert een automatische toepassing.

Verzoekster verwijst in dit verband naar het UDN-arrest RvV n° 168 653 van 30 mei 2016 waarbij in verband met toepassing van een ander onderdeel van hetzelfde artikel 74/14 § 3 (met name 1° en 3°) de schending van de zorgvuldigheidsverplichting werd aanvaard en gesteld wordt dat voor toepassing van artikel 74/14 §3, 1° en 3° (risico op onderduiken; gevaar voor openbare orde) na 'een zeer zorgvuldig en individueel onderzoek' en dat voor het criterium 'risico op onderduiken' het motief dat betrokkene geen officieel adres in België heeft 'voorkomt als een stereotiepe motivering en in elk geval geen blijk geeft van een voldoende zorgvuldig onderzoek naar de ernstige en objectieve elementen die in hoofde van de verzoeken zouden wijzen op een risico dat hij zou onderduiken.'

In die zaak heeft de RvV de schorsing bij UDN bevolen omdat zij van oordeel was dat artikel 74/14 §3, 3° vreemdelingenwet geschonden was. De dochter van verzoekster sluit zich aan bij die zienswijze en meent dat de gehanteerde principes van zorgvuldig en individueel onderzoek, evenzeer in casu opgaan.

Ook om die reden is de beslissing nietig."

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

"Dat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2013) oordeelde dat een bevel onder de toepassing van Richtlijn 2004/83/EG valt en dat derhalve het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van toepassing is.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.*

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Dat artikel 41 van het Handvest van toepassing is op alle handelingen die worden gesteld in uitvoering van de Europese regelgeving waaronder zeker begrepen zijn de handelingen die voortvloeien uit de toepassing van richtlijnen.

Dat het feit dat verwerende partij niet beschouwd kan worden als een Europese instelling geen afbreuk doet aan de toepassing van het Handvest.

In het arrest M.G en R.N tegen Nederland van het Europees Hof van Justitie dd. 10.09.2013 wordt gesteld dat de nationale recht een eventuele schending van het hoorrecht als volgt dient te onderzoeken (overweging 38):

"Met betrekking tot de door de verwijzende rechter gestelde vragen moet worden opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (zie in die zin met name arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, Jurispr. blz. 1-307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C-288/96, Jurispr. blz. 1-8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80)."

Dat verzoekster verwijst naar arrest 110832 van de RvV dd. 27.09.2013. In het verzoekschrift had de verzoekster het volgende middel opgeworpen:

"Tweede Middel. Schending van de hoorplicht als algemeen beginsel behoorlijk bestuur. Schending van art 41 EU Handvest grondrechten van de Europese Unie (2000/C 364/01). Verzoekende partij is van

mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat thans werd afgegeven, zowel in strijd is met de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; als met artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt: (...). Het bevel kan gegeven worden door de minister of door zijn gemachtigde. Traditioneel werd gesteld dat de vreemdeling niet op voorhand gehoord dient te worden, noch kennis genomen te hebben van het dossier, nu de hoorplicht, als algemeen beginsel van het behoorlijk bestuur, geen toepassing zou vinden in het Vreemdelingenrecht. Deze stelling moet echter worden herzien t.g.v. de inwerkingtreding op 1 december 2009 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarvan artikel 41 "Recht op behoorlijk bestuur", lid 2, a) bepaalt dat dit recht inhoudt "het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen". Volgens artikel 41, lid 1 is dit artikel strikt genomen alleen gericht tot de instellingen van de Europese Unie en verplicht het dus niet de lidstaten. Krachtens de toelichting bij artikel 41 is het recht op behoorlijk bestuur evenwel door de rechtspraak van het Hof van Justitie en van het Gerecht van eerste aanleg erkend als een algemeen rechtsbeginsel, zodat het als dusdanig kan worden ingeroepen.

De vreemdeling kan vragen dat de belangrijkste elementen van de verwijderingsbeslissing, met inbegrip van de informatie m.b.t. de rechtsmiddelen, schriftelijk of mondeling worden vertaald in een taal die hij begrijpt of waarvan men redelijkerwijze kan veronderstellen dat hij die taal begrijpt; dit wordt uitdrukkelijk vermeld in de beslissing (art. 74/18 Zw). Verzoekende partij is dan ook van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar thans automatisch betekend werd, diende te worden voorafgegaan door een gehoor. In casu werden artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de hoorplicht manifest geschonden."

Dat in casu de Raad als volgt motiveerde op het middel:

"2.2.2. De dochter van verzoekster betoogt dat een verhoor het bevel om het grondgebied te verlaten had moeten voorafgaan. Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de dochter van verzoekster wordt bevolen om het Schengengrondgebied te verlaten, omdat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit inhoudelijke motief dat aan de basis ligt van de beslissing wordt door de dochter van verzoekster niet betwist. De dochter van verzoekster zet in zijn verzoekschrift niet uiteen welke argumenten hij wenst aan te brengen in het kader van zijn "hoorrecht" dat van enige invloed kan zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond."

Dat verzoekster nog verwijst naar arrest nr. 126 158 van 24 juni 2014 in de zaak RvV 154 674/11, Valderrama Correa t. Belgische Staat, waar de toepassing van het hoorrecht grondig in uiteengezet wordt. Dat de Raad derhalve de toepassing van artikel 41 van het Handvest per definitie niet uitsluit en uit de bewoordingen van de motivering kan zelfs afgeleid worden dat de Raad wilde ingaan op de toepassing van art. 41 van het Handvest doch de verzoekster verzuimd had enige concrete elementen aan te voeren die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Dat verzoekster bij het inroepen van een schending van artikel 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Welnu verzoekster verwijst naar de feitelijke omstandigheden. Moest zij gehoord zijn dan had zij kunnen opwerpen dat met haar privé- en gezinsleven rekening diende gehouden te worden. Verzoekster verblijft al ruim 3 jaar onafgebroken in België en heeft hier haar contacten.

Als verzoekster en haar behandelende geneesheer gehoord waren hadden zij kunnen wijzen op welke de concrete gevolgen zijn van de aandoeningen van de dochter van verzoekster. Zij hadden kunnen wijzen op het volgende:

de dochter van verzoekster is nog steeds niet zindelijk;

de dochter van verzoekster heeft regelmatig epileptische aanvallen;

de dochter van verzoekster kan nog steeds geen communicatie voeren;

de dochter van verzoekster kan niet zelfstandig zitten, noch kruipen, noch staan;

de dochter van verzoekster is rolstoelafhankelijk;

Verzoekster heeft aanzienlijke cognitieve achterstand;

De neurologische aandoening draagt eveneens het risico op voortijdig overlijden in zich indien de aandoening niet adequaat wordt opgevolgd en regelmatig wordt behandeld.

Zij had elementen kunnen aanbrengen met betrekking tot de proportionaliteitsafweging die in het kader van artikel 3 en 8 EVRM diende te geschieden, zoals de inbedding in de Belgische maatschappij.

Daar er geen hoorrecht werd uitgeoefend zijn deze aspecten niet onderzocht en werd er geen proportionaliteitsafweging verricht.

Verzoekster had kunnen wijzen op de noodzaak om een proportionaliteitsafweging te maken in het kader van artikel 8 EVRM.

Wanneer verzoekster de mogelijkheid zou gehad hebben in het kader van het hoorrecht vermelde gegevens in te brengen dan zou de beslissing er mogelijk anders hebben uitgezien.

Doordat verzoekster deze juridische en feitelijke argumentatie, welke ook een deel kan uitmaken van zijn "administratieve verdediging", niet heeft kunnen overmaken en doordat deze argumentering had kunnen leiden tot een andere beslissing heeft gedaagde het hoorrecht zoals vastgelegd in artikel 41 van het Handvest geschonden.

Dat de beslissing dient te worden vernietigd om reden van schending van het hoorrecht op zich, minstens op basis van de schending van het hoorrecht verbonden met artikel 74/13 vreemdelingenwet en artikel 3 en 8 EVRM.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet is niet opgenomen in de beslissing. Er is geen enkele overweging opgenomen met betrekking tot de criteria opgenomen in dit artikel."

3.2. Beide door verzoekster aangevoerde middelen worden hieronder omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij de haar toegekende discretionaire beoordelings- of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Van een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing, waarvan is vastgesteld dat ze berust op deugdelijke grondslagen, inhoudelijk dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon of, nog, er een zodanige wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot die besluitvorming zou komen of die beslissing zou nemen (RvS 29 mei 2020, nr. 247.683)

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. Er is sprake van een schending van het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel indien (1) het bestuur een vergissing beging, (2) ten gevolge die vergissing een voordeel heeft verleend aan de betrokkene, (3) en er geen gewichtige redenen zijn om het voordeel te mogen terugvorderen (RvS 3 juni 2010, nr. 204.655).

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

3.7. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

Verzoekster betwist in haar middelen nergens de pertinente vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij *"niet in het bezit (is) van een geldig visum"*, waardoor deze in beginsel verplicht was de bestreden beslissing te treffen. Verzoekster voert in haar middel de schending aan van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, maar zij maakt niet aannemelijk dat deze bepaling *in casu* van toepassing c.q. geschonden zou zijn.

3.8. Verzoekster betoogt in haar eerste middel dat geen bepaling werd vermeld die een wettelijke grondslag zou verlenen aan de termijn van 30 dagen waarmee het bevel om het grondgebied te verlaten gepaard gaat.

3.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) treedt verzoekster bij dat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar artikel 74/14, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, waarin de standaardtermijn van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vastgelegd op dertig dagen. Nochtans blijkt uit het middel dat verzoekster op de hoogte is van de mogelijkheden uit het door haar geschonden geachte artikel 74/14, §3, van de vreemdelingenwet om af te wijken van de standaardtermijn, zodat het niet formeel vermelden van de juridische grondslag in de bestreden beslissing haar niet heeft verhinderd die regelgeving te achterhalen. Het doel van de formele motiveringsplicht is aldus bereikt waardoor verzoekster geen belang heeft bij dit middelonderdeel (RvS van 28 september 2020, nr. 248.367). Aangezien aan verzoekster de maximumtermijn van 30 dagen werd toegekend, kan zij zich niet dienstig beroepen op de rechtspraak die betrekking heeft op afwijkingen van de standaardtermijn.

3.10. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hoewel deze bepaling, in weerwil van verzoeksters standpunt in haar middel, geen formele motiveringsplicht inhoudt, noodzaakt ze een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven (artikel 8 van het EVRM) en de gezondheidstoestand (die mogelijk raakt aan artikel 3 van het EVRM).

3.11. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster reeds enkele jaren onregelmatig op het Belgische grondgebied verblijft en twee aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend. Het administratief dossier bevat een synthesenota waarin de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden toegelicht en waarin het volgende wordt gesteld:

“(…)

Alvorens het nemen van de beslissing tot verwijdering werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1. Gezins- en familieleven: De beslissing geldt voor het hele gezin, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2. Hoger belang van het kind: Een verwijdering schaadt het hoger belang van de minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun vader en/of moeder, met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Gezondheidstoestand: Uit de voorgelegde medische attesten blijkt geen medische contra-indicatie voor een terugkeer naar het land van oorsprong (zie medisch advies d.d. 10.08.2021).

(…)”

Uit deze synthesenota blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de elementen uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen.

3.12. Verzoekster stelt terecht dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten uitvoering geeft aan het Unierecht, maar zij stelt verkeerdelijk dat deze beslissing valt onder de richtlijn 2004/38/EG. Het bevel om het grondgebied te verlaten ressorteert immers onder de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

3.13. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41 van het Handvest is uitsluitend gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt

het hoorrecht, dat in artikel 41 van het Handvest is gecodificeerd, integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel, dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken “*voordat dit besluit wordt genomen*”, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49). Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot de nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, pt. 31; HvJ, 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, pt. 80). Verzoekster dient bijgevolg aannemelijk te maken dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om bepaalde relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden, waardoor geen schending van artikel 41 van het Handvest wordt aangetoond.

3.14. In haar middelen wijst verzoekster erop dat zij reeds 3 jaar onafgebroken in België verblijft en hier haar contacten heeft. In de synthesesnota werd echter verduidelijkt dat “*(g)ewone sociale relaties (...) niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (vallen)*”. Waar verzoekster de gevolgen van de neurologische aandoeningen van haar dochter aanhaalt, stipt de Raad aan dat uit voormelde synthesesnota blijkt dat er rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand en het (hoger) belang van het kind doordat wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur dat kadert in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij oppert dat geen rekening zou zijn gehouden met de elementen die verbonden zijn met de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

3.15. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 41 van het Handvest. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 7, eerste lid, 2°, 74/13 en 74/14, §3, van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen of dat de motieven in kennelijke wanverhouding staan tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht en/of het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet werden gehonoreerd. Een schending van het zorgvuldigheids- en/of het vertrouwensbeginsel werd dus niet aangetoond. Er werd evenmin machtsmisbruik aangetoond.

Beide door verzoekster aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN